

anden tilskyndelse til at passe på naturgrundlaget, som jo er det, der sikrer fremtiden for den lokale familie. Derfor synes jeg også, det er udmærket, at ministeren for udviklingsbistand var inde på, at mange af de danske projekter lægger vægt på, at det er de lokale bønder, som får ansvaret, for med ansvaret følger også en større interesse for at gøre noget ved det.

Det er så et yderligere argument for, at det er bæredygtigt vækst, vi har brug for. I den forbindelse vil jeg godt give ministeren ret, når han udtaler til Information, at CO₂-problemet er et sideproblem til befolkningsvæksten. Det betyder ikke, at vi i Venstre løber fra Rio-målsætningen om en bæredygtig CO₂-udvikling – heller ikke i Danmark – men vi er meget optaget af, hvordan vi får mest miljø for pengene.

Det gavner ikke verden, at dansk erhvervsliv skal pines af konkurrenceforvridende dansk miljøpolitik. Det gavner derimod verden, hvis dansk erhvervsliv og dansk ekspertise bidrager til, at f.eks. de sydasiatiske økonomier bliver tilskyndet og hjulpet til renere og mere energibesparende teknologier. Det gælder for den sags skyld også Sydafrika og alle de andre indsatsområder.

Vi skal ikke forære de voksende industrier færdige rensningsanlæg eller dyre, forkromede løsninger, men vi skal hjælpe med rådgivning og markedsorienteret miljøpolitik, så også de får mest muligt ud af miljøkronerne.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Der er to ting. Først til fru Hanne Severinsen om det med, at vi altid skal bruge danske rådgivere. Nu synes jeg ikke, det skal præge debatten alt for meget, men når nu Venstre lægger vægt på det, vil jeg sige, at sådan synes jeg det vil være mærkeligt at indrette sig: at det skal man altid gøre.

Det, jeg derimod synes er interessant, er, at man får givet et signal til, at man bruger danske ressourcer. Det gør vi så i dagsordenen. Det er da ikke det samme som, at alle danske rådgivningsvirksomheder skal være fuldstændig sikre på, at de får ordrene under alle omstændigheder, helt ligegyldigt hvordan de skruer priserne sammen. Sådan skal det vel ikke være, og det er da en utrolig interessant situation at høre Venstre forsvare en sådan tænkt situation.

Så er der det andet, som er vigtigere. Det er det, fru Hanne Severinsen siger, tanken om, at det er ikke nok, at Danmark er et godt eksempel;

fru Hanne Severinsen stiller det op som en modsætning til en international indsats.

Når jeg tager fat på det, synes jeg, det er et hovedområde i vores diskussion i dag. Danmark er jo et dårligt eksempel, når det gælder miljø. Vi er et bedre eksempel inden for de lande, som er dårlige, altså dem, der forurener mest. Vi er bedre end USA, vi er bedre end en række andre lande, der har samme industrialiseringsgrad, men i en global sammenhæng synes jeg det er fuldstændig vanvittigt at prøve at bilde befolkningen ind, at vi er et fantastisk godt eksempel.

Tag vores CO₂-udslip pr. indbygger, tag vores forurening fra biler. Miljøministeren fortalte på en konference forleden dag, at der er lige så mange biler i Belgien som i Indien. Er det at være et godt eksempel? Nej, det er at være et elendigt eksempel, og derfor er det, det handler om, at få en helt anden indgangsvinkel end den, som jeg synes præger alt for meget af dansk debat. Det er, at vi ved noget om, hvad vækstens pris er: at det koster på miljøet, hvis man laver en vækstpolitik som den, vi har lavet.

Det skal vi lave om hos os selv, og så skal vi hjælpe ulandene til at få gang i en vækst, der starter et andet sted end dér, hvor vi har startet vores.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at fru Hanne Severinsens indlæg dokumenterer den skepsis, som Enhedslisten har over for den fælles dagsorden, som en række partier har fremsat. Jeg hører nu, at nogle af forslagsstillerne går ind for, at der i videre omfang skal flyttes penge væk fra fattigdomsmålsætningen og over til områder i verden, som altså ikke ligger blandt de fattige ulande, men blandt bedrestillede ulande, f.eks. i Sydøstasien, hvor det kan kombineres med danske erhvervsinteresser, eller måske ligefrem her i Europa.

Det er de ting, som Enhedslisten ikke ønsker skal ind. Vi ønsker tværtimod, at man tager i betragtning, f.eks. som det er blevet fastslået i den Gillelejeerklæring, som en række NGO'ere har vedtaget for nylig, at vi faktisk står med et problem, hvor det er sultproblemerne i de fattigste lande, som er det afgørende, og som også hænger nøje sammen med miljøproblemerne, kvindernes problemer osv.

Derfor mener vi, at det er forkert, hvis man bag den fælles dagsorden i virkeligheden skjuler et slagsmål, hvor en række partier på den